

РЕШЕНИЕ

№ 1261

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 158 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разгледа докладваното от Д.Р. Гражданско дело № 20221110121948 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Предявен е от Г. И. Т. срещу С. Г. Б. иск с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК.

В исковата молба се твърди, че страните са родители на децата И. Г. Т., ЕГН *****, и П. Г. Т., ЕГН *****. Сочи се, че е налице висящо производство по спор във връзка с родителската отговорност спрямо децата, по което няма влязъл в сила окончателен съдебен акт. Навежда се твърдение за многократно изразявано от ищеца пред ответницата желание първият да заведе децата на места извън България, като ответницата не позволявала това с мотиви, че бащата щял да открадне децата. Претендира се заместване съгласието на майката за пътувания на двете деца в чужбина, като се сочат следните дестинации: държавите-членки на ЕС, както и всички държави в Африка, Азия, Северна и Южна Америка, без зони на военни конфликти и рискови региони, за период от седем години. Поискано е допускане на предварително изпълнение на решението. /С определение от 13.10.2022 г. производството е прекратено като недопустимо в частта на искането за заместване на съгласието на ответницата за издаване паспорти на децата./

В срока за отговор по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответната страна, в който се изразява становище за допустимост, но неоснователност на претенцията за замествашо съгласие за пътуване. Оспорват се твърденията за липса на съгласие, като се сочи, че винаги ответницата е искала информация за дестинацията и периода на пътуване. Заявява, че е заявявала категорично несъгласие бащата да пътува с автомобил продължително време,

доколкото сочи, че така децата се излагали на риск. Оспорва се молбата за заместващо съгласие по отношение на държави, които не са част от ЕС, не са страни по Хагската конвенция от 1980 г. или които прилагат законодателство, различно от светското. Прави се искане, в случай се съдът уважи претенциите, да задължи бащата да връща паспортите на децата след всяко пътуване. Излага се становище за неоснователност на искането за допускане на предварително изпълнение на решението, поради липса на твърдения и представени доказателства за наличие на конкретни неотложни пътувания на децата. В отговора се прави възражение относно допустимостта на претенцията за заместващо съгласие за паспорти, при твърдения на децата да са издадени такива и същите да са валидни.

Предявен е и насрещен иск с правна квалификация чл. 127а, ал. 2 СК. Навеждат се твърдения, че определеният по силата на решение № III-139-61631/09.03.2020 г., постановено от СРС, 139-ти състав, режим на лични отношения между ищеца и двете деца, е частично отменен с решение № 261196/04.04.2022 г., постановено от СГС по в.гр.д. № 8989/2020 г. Сочи се, че майката също е искала съгласие на бащата за пътуване на децата за пътуване до Великобритания, даването на което той все отлагал, като впоследствие, ден преди заминаването, същият подписал необходимата за съгласието му декларация, но не давал съгласие за бъдещи пътувания. Навежда се твърдение за желание майката да води децата на екскурзии и почивки в държавите-членки на ЕС, в Кралство Великобритания, както и в съседните на България държави. Претендира се заместване съгласието на бащата за пътувания на двете деца до посочените по-горе дестинации за период от шест години, считано от влизане в сила на решението, при условие че децата бъдат придружени от майката или от трето лице, роднина на майката или представител на учебното заведение на децата, с туристическа или образователна цел, и при условие че общата продължителност на всички пътувания не надвишава четиридесет дни годишно.

В срока за отговор по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на насрещната искова молба, в който оспорва наведените фактически твърдения.

Съгласно изискванията на чл. 15, ал. 6 ЗЗДт по делото е изразено становище от социален работник от ДСП – Слатина, че е констатирано майката да осигурява на децата необходимите им потребности. Детето П. има изградена емоционална връзка с баща си и поддържа контакт с него, а детето И. отказва да се виждат, въпреки че има желание, тъй като бащата изразява негативно отношение към майката и към темите, които го вълнуват.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводи, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Между страните не е спорно и от представените по делото доказателства се установява, че страните са родители на децата И. Г. Т., ЕГН *****, и П. Г. Т., ЕГН *****, както и че с невлязло в сила решение № III-139- 61631/09.03.2020 г., постановено от Софийския районен съд, 139-ти състав, упражняването на родителските права спрямо децата е възложено на майката, местоживеенето на същите е определено при нея, а на бащата е определен режим на лични отношения с тях, който е частично изменен с невлязло в

сила решение № 261196/04.04.2022 г. по в.гр.д. № 8989/2020 г. по описа на СГС /л.6-23 и л.47-62 от делото/.

Като писмени доказателства по делото са прието представени от ищеца извлечения от имейл кореспонденция, адресирани от имейл адрес ***** до имейл адрес ***** видно от които в период 03.07.2022 г. – 15.08.2022 г. ищецът многократно е изпращал съобщения с молба майката да даде съгласие за пътуване на детето П. до различни държави извън Република България, придружено от баща си. Същите съдържат и множество обиди към майката, както и отказът на бащата да даде информация за това къде ще пребивава и ношува детето по време на престоя му в чужбина.

Ответницата също представя извлечения от имейл кореспонденция, разменена между горепосочените имейл адреси, от която се установява, че същата е предоставила 5-дневен срок на ответника да даде съгласие за издаване на паспорти на децата на страните, както и да за пътуване на детето И. от гр. София до гр.Манчестър, Великобритания за срок от 07.06 – 11.06.2022 г., което ответникът е отказал да стори, поставяйки даването на съгласието си в зависимост от съгласието на майката децата да пътуват заедно с баща си в чужбина.

Следва да се съобрази, че съгласно чл. 3, ал.1 ЗЕДЕУУ електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./](#), а именно всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по-специално текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис. Законът придава значение на подписан документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис, но допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен – арг. чл. 13, ал. 4 ЗЕДЕП. Когато посочените предпоставки са налице, създаден е подписан електронен документ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ, ако се касае за частен, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението /чл. 189 ГПК/. С оглед на това съдът намира, че имейл съобщението по своята правна същност представлява електронен документ. Възпроизведен на хартиен носител, същият обективира кореспонденция между определени лица. В случая не се твърди и не се доказва имейлите да са подписани с квалифициран или обикновен електронен подпис. Поради това представените писмени доказателства представляват неподписани частни документи, които не обвързват съда с нито с материална, нито с формална доказателствена сила. В този случай съдът следва да цени същите по вътрешно убеждение съвкупно с останалия доказателствен материал.

В случая страните не оспорват авторството на представените имейл съобщения. Нещо повече, същите изрично признават, че са разменили кореспонденция по електронен път, за доказване на което са представили и процесните извлечения. Предвид изложеното, независимо че не се твърди и не се установява процесните електронни съобщения да са подписани от страните с квалифициран или обикновен електронен подпис, съдът приема, че

същите са изпратени от тях, като имейл ***** се управлява от ищеца, a barzilova@abv.bg – от ответницата.

Като свидетел по делото е разпитана н.х.п., от показанията на която се установява, че децата са изразили пред нея желанието си да пътуват задно с майка си в чужбина. Свидетелката разказва за случай, в който майката и детето И. са планирали пътуване до Обединено кралство Великобритания, което по спомени на свидетелката се осъществило през лятото на 2022 г. /съдебното заседание е проведено на 24.11.2022 г./ Споделя, че първоначално бащата не давал съгласие детето да пътува заедно с майка си, което кореспондира с отказа му, обективиран в изпратеното от него имейл съобщение до майката С. Б. от 13.05.2022 г. Свидетелката присъствала на спречкване между страните в гр. Бургас, където тя и ответницата били седнали в едно рибарско селище. Ищецът многократно звънял на ответницата, за да види децата. Последният дошъл и взел детето П., разхождали се и когато дошъл моментът да се прибират, свидетелката и ответницата отишли при тях и бащата започнал да крещи и да обижда. Свидетелката му направила забележка да не крещи в лицето на детето И., да се държи човешки. Казала, че не връща децата, когато трябва и не им разрешава да пътуват зад граница за едно с майка си, в отговор на което ищецът потвърдил, че няма да разреши. Съдът счита показанията на св. Панайотова за обективни, доколкото изложеното от същата се подкрепя от събрания по делото доказателствен материал – имейл, изпратен от ищеца, с който първоначално отказва да даде съгласието си синът му И. да пътува през м.юни 2022г. до гр. Манчестър, и нотариално заверена декларация рег. №6402/06.06.2022 г. на Нотариус рег. №033 на НК, обективизираща предоставеното от ищеца впоследствие съгласие детето И. да пътува, придружено от майка си до Великобритания за срок до 16.06.2022 г.

Съдът, като взе предвид конституционно прогласения принцип в чл. 35, ал. 1, изр. първо от Конституцията на Република България, според който всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели, намира, че е в интерес на децата да пътуват в чужбина. Освен това, за да могат родителите да упражняват ефективно родителските права спрямо децата си, то те трябва да разполагат и с възможност да извеждат същите извън територията на Република България. Необходима мярка относно упражняването на тези права /чл. 59, ал. 2, предл. трето СК/ се явява именно съдебното разрешение за пътувания на детето извън територията на страната. По делото безспорно се установи /имейл кореспонденция и показанията на св. Панайотова/, че страните имат нарушена комуникация помежду си, поради което въпреки изричните им изявления, че принципно не е налице липсващо съгласие за пътуване на децата в чужбина, съдът намира, че поради влошените си отношения и липсата на добра комуникация страните препятстват както възможността за планиране, така и за реализиране на конкретни пътувания на детето в чужбина от единия или от другия родител, т.е. съдът приема, че е налице липса на съгласие.

Съдът намира, че следва да бъде заместено липсващото съгласие на ответницата за пътуване на децата И. и П. за период от 6 години, считано от постановяване на съдебното

решение, с цел почивка, екскурзия или училищно мероприятие, до страните-членки от Европейския съюз, страните-кандидатки за членство в ЕС, Албания, Македония, Сърбия, Турция и Черна гора. В интерес на децата да излизат извън границите на страната с цел екскурзии, почивки или училищни мероприятия в рамките на посочените страни и с оглед наличието на сигурност у децата по повод планирането съответното посещение в чужда държава/държави. Разрешаването на пътуване на децата до страни, които не са конкретно посочени, а са определени единствено чрез континента, върху който са разположени, не е в техен интерес, доколкото не може да бъде извършена конкретна преценка за това дали същите са страни по Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 25.10.1980 г., нито дали условията и обстановката в тях гарантират сигурността на децата. Освен това, ищецът не посочва и конкретна цел и необходимост за пътуване до всички страни от изброените от него в исковата молба континенти, а именно Африка, Азия, Северна и Южна Америка. Предвид изложеното, съдът намира, че съгласието на ответницата за пътуване на децата извън Република България следва да бъде заместено само за горепосочените конкретно изброени страни - страните-членки от Европейския съюз, страните-кандидатки за членство в ЕС, Албания, Македония, Сърбия, Турция и Черна гора, като пътуванията се осъществяват в рамките на определения на ищеца по силата на влязъл в сила съдебен акт режим на лични отношения с децата.

По отношение на срока съдът, като съобрази възрастта на децата към момента на устните състезания – детето И. – 12 години, а детето П. – 8 години, намира за подходящ такъв срок от 6 години, считано от постановяване на съдебното решение, съответно до навършване на пълнолетие на детето И. и до навършване на 14 години от детето П.. Съдът счита, че този период не представлява твърде дълго време за уреждане по силата на съдебен акт на съществуващия между родителите спор досежно пътуванията на децата.

По изложените по-горе съображения съдът намира, че следва да бъде заместено също и съгласието на ответника по насрещната претенция за пътуване на децата в чужбина до посочените от нея в насрещната искова молба държави - всички държави-членки на Европейския съюз, както и до следните държави в Европа: Обединено Кралство Великобритания, Република Турция и Република Северна Македония, придружавани от тяхната майка или посочено от нея пълнолетно лице, за не повече от 40 дни годишно, за същия срок от 6 години, като пътуванията се осъществяват извън определения на ищеца по силата на влязъл в сила съдебен акт режим на лични отношения между бащата и децата.

По отношение на искането за допускане на предварително изпълнение на решението.

Съгласно чл. 127а, ал. 4 СК съдът може да постанови предварително изпълнение на решението, а съгласно чл. 242, ал. 2, т. 3 ГПК, съдът може да постанови предварително изпълнение на решението по искане на ищеца, когато от закъснението на изпълнението може да последват значителни и непоправими вреди за ищеца или самото изпълнение би станало невъзможно, или значително би се затруднило. Настоящият съдебен състав, счита, че не са налице предпоставките за допускане на предварително изпълнение на решението,

поради което искането, като неоснователно, следва да бъде отхвърлено.

Относно разноските за делото: И двете страни претендират присъждане на разноски, но предвид характера на производството на спорна съдебна администрация съдът намира, че разноски не следва да бъдат присъждани – същите остават в тежест на страните така, както са направени /в този смисъл и определение №385/25.08.2015 г. по ч.гр.д. №3423/2015 г. на ВКС, ГК, I г.о., постановено по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ЗАМЕСТВА СЪГЛАСИЕТО на С. Г. Б., ЕГН *****, за пътувания от децата И. Г. Т., ЕГН *****, и П. Г. Т., ЕГН *****, до страните-членки на Европейския съюз, Албания, Македония, Сърбия, Турция и Черна гора, с цел почивка, екскурзия или училищно мероприятие, придружавани от бащата Г. И. Т., ЕГН *****, за срок от 6 години, считано от датата на постановяване на съдебното решение, като пътуванията се осъществяват в рамките на определения на Г. И. Т., ЕГН *****, по силата на влязъл в сила съдебен акт режим на лични отношения с децата И. Г. Т., ЕГН *****, и П. Г. Т., ЕГН *****.

ЗАМЕСТВА СЪГЛАСИЕТО на Г. И. Т., ЕГН *****, за пътувания от децата И. Г. Т., ЕГН *****, и П. Г. Т., ЕГН *****, до страните-членки на Европейския съюз, Обединено Кралство Великобритания, Република Турция и Република Северна Македония, с цел почивка, екскурзия или училищно мероприятие, придружавани от майката С. Г. Б., ЕГН *****, или посочено от нея пълнолетно лице, за не повече от 40 дни годишно, за срок от 6 години, считано от датата на постановяване на съдебното решение, като пътуванията се осъществяват извън определения на Г. И. Т., ЕГН *****, по силата на влязъл в сила съдебен акт режим на лични отношения с децата И. Г. Т., ЕГН *****, и П. Г. Т., ЕГН *****.

ОТХВЪРЛЯ искането с правно основание чл. 127а, ал. 4 СК за допускане на предварително изпълнение на решението.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____